Els clubs de taekwondo de casa tenen fe cega en Joel González

Confien en una nova medalla del taekwondista de Figueres i de Vilafant en els Jocs Olímpics de Rio, el pròxim djous dia 18 d'agost

Els clubs de taekwondo de casa tenen fe cega en Joel González

LLUÍS RIBERA

El repte és majúscul, aconseguir una nova medalla d'or en els Jocs Olímpics, però, si una cosa ha demostrat Joel González, en la seva trajectòria, és la capacitat de superar-se, ja sigui a una greu lesió al genoll esquerre o a un augment de pes. El taekwondista de Figueres i Vilafant, de 26 anys i membre del Tae Sport, competirà, el pròxim djous dia 18 d'agost a Rio de Janeiro, amb l'objectiu de repetir la medalla d'or de Londres 2012. No firma el bronze, només el metall més desitjat per tornar a demostrar que és el número 1, ara en pes ploma (-68 kg), després d'haver-ho estat en pes mosca (-58 kg). Assistir a dos Jocs, però, ja és un mèrit que pocs esportistes poden presumir.

Des de l'Alt Empordà, els clubs de taekwondo també confien en un nou èxit de Joel en els Jocs, malgrat que, a priori, l'exigència és més gran que fa quatre anys. Des del Tae Sport de Vilafant –regentat pel seu pare, Pedro González–, el TKD Joan's de Roses, i el Jan-su, el Kang i el Ki Hop de Figueres, empenyen un Joel que va enfilar camí cap a Rio el diumenge passat, onze dies abans d'entrar en escena.
Aquest divendres, una comitiva formada per una desena de familiars i amics volaran cap a Brasil per estar al seu costat.

El cap i l'experiència

"Per penjar-se l'or, depèn de com es vagi desenvolupant els Jocs; firmo el bronze", comenta el seu pare, que considera que "aquests Jocs són diferents i no tenen res a veure amb els del 2012, ara és més complicat i hi ha sis campions del Món". Javier Marrón, tècnic de la selecció catalana i del Jan-su, gimnàs encapçalat pel seu pare, Joaquín Marrón, considera que "no ho veig més complicat que Londres, pot passar de tot, i sempre ha demostrat que està allà dalt". Qui va ser suplent de Joel a Londres 2012 afegeix que, "després de tot el que ha passat, el veig preparat al 100%, físicament no està com fa 5-10 anys, però ho solucionarà amb la seva experiència, el que ha aconseguit ell, no ho té cap dels rivals".

D'entre els seus rivals directes, hi ha el coreà Dae Hoon Lee –a qui va tombar a la final de Londres–, el rus Alexey Denisenko, el belga Jaouad Achab i el turc Servet Tazegul. "La clau estarà a les semifinals, on es trobarà amb el

Dae Hoon Lee, però potser el rival que el pot incomodar més és Achab", explica Juan Jorquera, entrenador del TKD Joan's de Roses. "És una incògnita, hi ha més sensors a les armilles electròniques i qualsevol acció puntua. El que estigui més centrat i tranquil guanyarà; això en Joel ho controla bé, tot i que la processó va per dins", apunta González.

Marrón desitja "que la final sigui contra Tazegul, perquè el combat seria espectacular", mentre que Javi Salas, entrenador del Ki Hop, afirma que "l'enemic a batre serà Dae Hoon Lee".

Tanmateix, Myung Hee Kang, mestre de l'Escola Kang, explica que "té moltíssimes opcions de repetir medalla, però el canvi de categoria serà un gran repte i un interrogant. Les meves forces van amb el taekwondo català". Kang, nascut a Corea fa 66 anys i amb el títol de 9è DAN, és considerat el precursor del taekwondo a l'Alt Empordà, ja que el 1978 va impartir classes al gimnàs Choi de Figueres. D'entre els alumnes, que va acabar tenint, hi havia Pedro González, Joaquín Marrón i Juan Jorquera.

Refer-se de la greu lesió

Trencar-se els lligaments encreuats del genoll, poc després de l'or olímpic, va deixar-lo 407 dies sense competir i el desembre passat va patir una regirada que l'ha minvat fins fa unes poques setmanes. En referència amb aquest aspecte, Jorquera –pare d'una de les promeses del taekwondo alt empordanès– Joan Jorquera, comenta que "la grandesa de tornar a estar en uns Jocs Olímpics després de superar una dura lesió és d'un calibre extraordinari". Per a Javi Salas, "l'handicap és la lesió al genoll" i González diu que "el genoll potser no el té al 100%, però el veig bé".

L'ascens de -58 kg a -68 kg

Les característiques físiques de Joel, alt i prim, van triomfar a l'última dècada –bicampió del Món, d'Europa i medalla d'or olímpic. L'1,86 metres i els 58 kg que tenia ara fa quatre anys van servir, per a molts, d'exemple. Malgrat pujar de pes, 10 quilos, l'aparença entre els rivals és semblant. "L'estereotip físic d'en Joel és excepcional, però el seu domini de la distància frega la perfecció i quan li uneixes una capacitat mental indestructible, tens un fora de sèrie", afirma Jorquera. "Ha pujat 10 kg més, però el cap el té igual", confessa el seu pare. Marrón, bon amic seu i amb qui comparteix tatami al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, afegeix que "el canvi el beneficia, perquè ara no ha de fer dieta, per contra, hi ha gent més forta, però ell també ho està".

Salas apunta que "l'altre handicap que té és veure com tothom ha copiat el seu estil; ell és una de les

referències. Té un bon control de distàncies i una intel·ligència i velocitat innates". Kang considera que "ara en -68 kg pot construir una base encara més sòlida, tant de potència com de fons, és un gran contraatacador i lector del seu contrincant. L'afavoreix el fet de mantenir el físic natural i el perjudica en fet que hi hagi més rivals de la seva alçada".

Font del document:
http://www.emporda.info/esports/2016/08/09/clubs-taekwondo-casa-tenen-fe/324700.html?utm_source=rss